

Arrest

nr. 171 179 van 4 juli 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 24 maart 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 februari 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 31 maart 2016 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. BUYCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat K. BERNARD, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 augustus 2015 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van familielid van een burger van de unie.

1.2. Deze aanvraag werd op 19 februari 2016 geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21.08.2015 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 21.08.2015 gezinshereniging aan met zijn feitelijke partner, zijnde mevr. P.C.I., geboren op 12.01.1997 van Duitse nationaliteit, met rijksregisternummer [...], op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 47/3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie'.

Betrokkene bewees onvoldoende het duurzame karakter van de aangehaalde relatie.

Volgende documenten worden voorgelegd:

- printscreens van het sms-verkeer tussen beiden, voor het overgrote deel ongedateerd. Enkele printscreens vermelden 12/8 en 13/8, echter zonder de vermelding van een jaartal. Gezien deze sms's niet exact kunnen gedateerd worden, kunnen ze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.

- ongedateerde verklaring op eer vanwege verschillende familieleden: echter, gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijke en waarachtigheid kan getoetst worden, kan deze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van de aangehaalde relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon.

- ongedateerde foto's: aangezien er niet kan nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden, kunnen ze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Op basis van de voorgelegde stukken is het duurzame karakter van de aangehaalde feitelijke relatie onvoldoende bewezen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 47/1, 47/3, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie evenals van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij licht het middel toe als volgt:

"Artikel 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.

Artikel 2 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt:

De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd

Artikel 3 van dezelfde wet bepaalt:

"De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn".

Uit de parlementaire voorbereidingen van de wet van 29.07.1991 blijkt dat met het begrip afdoende motivering bedoeld wordt dat o.m. de motivering in rechte en in feiten evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Dat de omvang van de motivering afhankelijk is van het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing en van het belang dat men hecht aan de motivering en dat de uitdrukkelijke motivering bedoeld is als een substantiële vormvereiste" (aldus Raad van State 30.06.1993 nr. 43556).

Art. 62 van de wet van 15.12.1980 vereist bovendien dat uit de motieven van de beslissing blijkt dat de overheid een afweging heeft gemaakt of er een evenredigheid bestaat tussen de motieven van de

beslissing en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het leven van verzoeker en, bij uitbreiding, van zijn familie.

Verzoeker vormt gezin met mevrouw [C.P.], van Duitse nationaliteit, met hem samenwonend.

De relatie van partijen bestaat reeds meer dan twee jaar.

Dat voorafgaand de aanvraag machtiging tot verblijf partijen reeds geruime tijd samenwoonden op hetzelfde adres.

Dat bijgevolg op datum van het indienen van de machtiging tot verblijf op 21.08.2015 partijen meer dan één jaar samenwoonden, op hetzelfde adres verblijf houden, gezin vormden en hun relatie tot op heden onafgebroken voortduurt.

Dat n.a.v. de aanvraag machtiging tot verblijf als familielid van een burger van de Unie op basis van art. 47/1 door verzoeker conform het bepaalde in art. 52 § 2 van het K.B. van 08.10.1981 de nodige bewijskrachtige stukken overgemaakt werden waaruit blijkt dat hij niet alleen meer dan twee jaar een duurzame en stabiele relatie onderhoudt met mevrouw [P.], conform de criteria zoals gesteld in de wet.

Dat de heer [K.] reeds geruime tijd in België hier verblijft en reeds meer dan twee jaar met mevrouw [P.] samenwoont.

Dat deze samenwoning is vastgesteld door de wijkpolitie in het kader van de woonstcontrole n.a.v. de aanvraag machtiging tot verblijf.

Dat ten bewijze van het bestaan van de relatie mevrouw [P.] hiertoe bewijzen van SMS verkeer werden voorgelegd.

verklaringen van familieleden en de nodige foto's waaruit blijkt dat de relatie van partijen erkend en goedgekeurd wordt door de familieleden.

Dat de bestreden beslissing voorhoudt

- dat de printscreens van het SMS verkeer tussen verzoeker en mevrouw [P.] niet aanvaard kan worden, aangezien deze geen datum noch jaartal zouden bevatten.
- dat de verklaringen van derden evenmin aanvaard worden omdat deze niet zouden getoetst kunnen worden door de Dienst Vreemdelingenzaken aan de werkelijkheid.
- dat de foto's niet aanvaard worden omdat deze niet gedateerd zouden zijn.

Dat de motieven aangevoerd in de bestreden beslissing een schending inhouden van de motiveringsplicht in toepassing van art. 47/1 van de Vreemdelingenwet.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht weliswaar niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid.

Zij is evenwel wel bevoegd in de uitoefening van haar wettelijk toezicht, na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RVS 07.12.2001, nr. 101624).

Teneinde te bepalen of een relatie waarop een vreemdeling zich beroept een duurzaam en stabiel karakter heeft, werd door de wetgever overeenkomstig art. 47/3 uitdrukkelijk gesteld "De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners".

Uit geen enkel motief van de bestreden beslissing blijkt dat de staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan wel zijn gemachtigde enig daadwerkelijk onderzoek heeft gevoerd om na te gaan of verzoeker en zijn partner op datum van aanvraag machtiging verblijf voldeden aan de criteria zoals omschreven in art. 47/1 juncto art. 47/3, 1° van de wet van 15.12.1980, minstens werd niet op afdoende wijze gemotiveerd waarom de bewijskrachtige voorgelegde stukken en de onbetwiste samenwoning die gebleken is uit de woonstcontrole n.a.v. de aanvraag machtiging tot verblijf, samenwoning waaraan tot op heden geen einde is gesteld en die reeds meer dan twee jaar voorhanden is, niet in overweging werd genomen om te besluiten tot een duurzame en stabiele relatie terwijl artikel 47/3, § 1 uitdrukkelijk stelt dat het duurzame en stabiele karakter mag aangetoond worden met alle middelen.

Minstens wordt niet op afdoende wijze gemotiveerd waarom de bewijskrachtige voorgelegde stukken niet in overweging werden genomen. Deze worden zonder meer buiten beschouwing gelaten omdat zij "niet gedateerd zouden zijn" en van de verklaring wordt gesuggereerd dat deze niet overeen zouden stemmen met de werkelijkheid, dit terwijl geen enkel daadwerkelijk onderzoek is gedaan door de Dienst Vreemdelingenzaken om de waarachtigheid van de voorgelegde verklaringen, die niet betwist kan worden, te onderzoeken.

Dat uit geen enkel motief van de bestreden beslissing blijkt waarom de voorgelegde stukken niet zouden voldoen aan de voorwaarden zoals gesteld in art. 47/1, 1° lid, en art. 47/3 § 1 van de wet van 15.12.1980.

Dat partijen nochtans reeds geruime tijd onafgebroken samenwonen en gezin vormen.

Dat verzoeker en zijn partner t.o.v. elkaar de verplichtingen voortvloeiende uit de wettelijke samenwoning opnemen en zij, zoals bevestigd is door derden waarvan de stukken werden voorgelegd, wel degelijk gezin vormen.

Dat verzoeker als rechtzoekende ervan uit mag gaan dat het bestuur zijn beslissingen steunt op correcte, actuele en concrete gegevens en deze bovendien steunt op het geheel van alle elementen voorhanden in iedere zaak in het bij zonder.

Het Zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid de verplichting wordt opgelegd zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RVS 02.02.2007, nr. 167411, RVS 14.02.2006 nr. 15954).

Het is een regel van behoorlijk bestuur en meer in het bij zonder van het zorgvuldigheidsbeginsel dat bij het nemen van een beslissing de staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid of zijn administratie zijn oordeel moet steunen op al de gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat de bestreden beslissing dan ook de motiveringplicht schendt, nu niet uitgegaan is van de reële, actuele en concrete situatie van verzoeker op datum aanvraag 21.08.2015.

Dat de bestreden beslissing bovendien de artikelen 8 EVRM en 7 van het Europees Handvest, die de bescherming van het familieleven van verzoeker en bij uitbreiding diens partner centraal stellen, schendt.

Art. 8 EVRM luidt:

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat door de bestreden beslissing het verzoeker onmogelijk wordt gemaakt zijn gezinsleven samen met mevrouw [P.] verder te zetten.

De bestreden beslissing schendt dan ook de aangehaalde wetsartikelen en rechtsbeginselen."

2.2. Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen dient te worden gesteld dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk de artikelen 47/1, 1°, en 47/3, § 2, van de vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, 5de lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het duurzame karakter van de aangehaalde relatie onvoldoende is bewezen. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt, en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste

feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 47/1, 1°, en artikel 47/3, §2, van de vreemdelingenwet, waarvan de schending ook wordt aangevoerd.

Artikel 47/1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

[...]”.

Artikel 47/3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners. [...].”.

Verzoeker is het oneens met de motivering van de bestreden beslissing. Hij betoogt dat hij reeds meer dan twee jaar samenwoont met zijn partner.

De Raad merkt op dat het aan verzoeker, die een verblijfsaanvraag indiende op grond van een duurzame relatie in de zin van artikel 47/1, 1°, van de vreemdelingenwet, toekwam om de bewijsstukken voor te leggen ter onderbouwing van zijn verblijfsaanspraken. Verzoeker herhaalt in het middel weliswaar dat hij reeds twee jaar een relatie had met zijn partner en dat zij reeds een jaar samenwoonden, hij toont daarmee niet aan dat de door hem voorgelegde stavingsstukken kennelijk onredelijk of onjuist werden beoordeeld.

Verzoeker voert aan dat een verslag van samenwoning werd opgesteld bij de woonstcontrole door de wijkpolitie. De Raad merkt echter op dat uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat deze woonstcontrole gedateerd is op 31 januari 2016. Gelet op de recente datum van dit verslag, doet het geen afbreuk aan het motief dat het duurzaam karakter van de relatie niet voldoende is aangetoond.

Verzoeker spreekt de bestreden beslissing tegen, doch toont niet aan dat de motivering, waarbij wordt vastgesteld dat de sms-berichten en foto's niet gedateerd zijn, onjuist is. Ook het motief dat de verklaringen van derden niet voldoende bewijskrachtig zijn, wordt niet weerlegt. Het feit dat verzoeker het niet eens is met deze beoordeling volstaat niet om te besluiten dat de motivering niet afdoende zou zijn. Zoals hoger gesteld dient de aanvrager van de verblijfskaart, conform artikel 47/3, §1, van de vreemdelingenwet, het bewijs te leveren van het duurzaam karakter van de relatie. De verwerende partij is geenszins verplicht over te gaan tot een eigen onderzoek naar deze relatie wanneer zij van oordeel is dat het duurzaam karakter niet voldoende bewezen is.

Waar verzoeker verwijst naar artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat de Raad van State in zijn arrest nr. 231.772 van 26 juni 2015, er op wees dat, ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de vreemdelingenwet, dit niet wil zeggen dat aan de administratieve overheid een belangenafweging wordt opgelegd, wanneer de wetgever zelf al heeft voorzien in een dergelijke afweging. *In casu* voorziet artikel 47/1, 1°, *iuncto* artikel 47/3, §1, van de vreemdelingenwet, onder welke voorwaarden het voordeel van een verblijfsrecht, aan bepaalde familieleden van een EU-burger kan worden toegekend, zoals de verplichting om het duurzaam karakter van de relatie te bewijzen.

Uit wat voorafgaat is gebleken dat verzoeker het determinerend motief van de bestreden beslissing, dat het duurzaam karakter van de relatie niet bewezen is, niet weerlegt. De Raad acht het dan ook niet kennelijk onredelijk te oordelen dat, gelet op de afwezigheid van een (bewijs van) duurzame partnerrelatie, de bestreden beslissing geen inbreuk maakt op het gezinsleven, te meer aangezien het te dezen om een eerste toelating tot verblijf gaat. Verzoeker beperkt zich in dit verband tot het citeren van artikel 8 van het EVRM, zonder enig concreet element aan te brengen dat nog bij een verdere belangenafweging had moeten worden betrokken en waaruit alsnog een positieve verplichting zou kunnen blijken.

Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juli tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT